

PEONY

아빠,
나 이 결
혼 안 할래요! **2**

ท่านพ่อ
ลูกไม่ยอม
แต่งงาน

홍희수

HONG HEESOO

เขียน

Yuna puck วาด

บทที่ 6

ต้องตอบก่อนสิ

แม็กซ์ก้มลงมองมือตัวเอง ก่อนกำหมัดแน่น

ทำไมถึง...เอาแต่คิดถึงเธออยู่ได้

แม้ว่าพยายามจะลืมเลือน แต่เขากลับนึกถึงมันขึ้นมาอยู่บ่อยครั้ง

ไอลูนในยามที่ได้สัมผัสนิ้วอันเรียวเล็ก รวมไปถึงความรู้สึกแปลกประหลาดในยามที่ยกแขนขึ้นมาโอบเอวบาง

แม็กซ์พยายามหาสิ่งอื่นทำเพื่อที่จะสลัดความคิดนั้นออกไป แต่ยิ่งทำอย่างนั้น ภาพจูเวเลียนในหัวของเขากลับยิ่งชัดเจนมากขึ้นกว่าเดิม

ตอนเห็นใบหน้าที่เปื้อนยิ้มขณะลูบหัว เขารู้สึกจุกจิกบริเวณหน้าอก อีกทั้งยังสงสัยใคร่รู้ว่ามันจะมีสัมผัสเป็นอย่างไร

จนแทบจะทนไม่ไหว เมื่อเห็นริมฝีปากสีแดงระเรื่อที่วาดเส้นโค้ง
ขึ้นอย่างงดงาม

มันเป็นความรู้สึกที่เบาหวิวคล้ายกับความฝัน

ทว่าความฝันนั้นกลับถูกทำลายลงด้วยการปรากฏตัว
ของผู้เป็นอาจารย์ และมันยิ่งทำให้แม็กซ์รู้สึกไม่พอใจอีกฝ่าย
มากกว่าเดิม

เห็นได้ชัดว่าที่ผ่านมาเขาควบคุมอิสระเธอขนาดไหน

ถึงแม้จะรู้ดีว่าเขาเป็นพ่อของเธอ แต่ ณ ขณะนั้นแม็กซ์
กลับรู้สึกหัวเสีย มีหน้าซำยังอยากแสดงความโมโหออกมาเสีย
เดี๋ยวนั้น เมื่ออีกฝ่ายขู่ตะคอกใส่ว่า ‘อย่ามาหาอีก’

แต่เหตุผลที่ไม่สามารถโมโหได้...เป็นเพราะนอกจาก
ผู้ชายคนนั้นจะเป็นอาจารย์แล้ว เขายังเป็นพ่อของเธออีกด้วย

ถึงจะเข้าใจเป็นอย่างดี ทว่าแม็กซ์กลับรู้สึกหมดเรี่ยวแรง
เมื่อเห็นแผ่นหลังของผู้เป็นอาจารย์อ้อมเธอไป

เมื่อหวนนึกถึงเหตุการณ์ในตอนนั้น ชายหนุ่มก็กั๊กพัน
กรอด

แต่การเข้ามาท้าวท่ายในชีวิตของลูกสาวมากเกินไปก็
ถือว่าเป็นการละเมิดสิทธิ์อย่างหนึ่งไม่ใช่เหรอ

เฟรเซียมองดูแม็กซ์ที่กำลังหัวฟัดหัวเหวี่ยงอยู่คนเดียว
จากด้านข้าง แล้วจึงถอนหายใจออกมา

หลังกลับมาจากงานเลี้ยงก็ยิ่งทำตัวแปลกไปกว่าเดิม

อีกไม่นานการก่อกบฏที่ตระเตรียมการมานานก็ใกล้จะ
มาถึงแล้ว แต่การกระทำที่ไม่อาจเข้าใจได้ของอีกฝ่ายก็ทำให้เธอ
อดกังวลใจไม่ได้

“เฟรเซียม”

การเรียกชื่อโดยไม่ทันตั้งตัวของผู้เป็นนายทำให้เฟรเซียม
เงยหน้าขึ้น ปรากฏว่าเขาจ้องมองเธอด้วยสีหน้าจริงจังอยู่ก่อน
แล้ว

ทำหน้าที่จริงจังแบบนี้ จะพูดเรื่องอะไรกันนะ

หากเป็นการทำเพื่อบรรลุเป้าหมาย แม็กซ์มีเลี่ยนจะ
ไม่สนวิธีการใดๆ ทั้งนั้น ถึงแม้ว่ามันจะทำให้ตัวเองดูเปลี่ยนไป

อย่างน่าแปลกก็ตาม และด้วยความที่เขาเป็นคนเลือดเย็นโดยพื้นฐาน จึงไม่สามารถวางใจได้ในทันที

เฟรเซียร์ขอให้แม็กซ์มีลเลียนพูดด้วยความกังวล จากนั้นไม่นานริมฝีปากของเขาก็ขยับขึ้น

“เฟรเซียร์ ส่งบัตรเชิญไปในนามของเธอซะ”

“อะไรนะเพคะ ถึงใครเพคะ”

“จูเวเลียน”

เมื่อชื่อที่คาดคิดไว้แล้วถูกเปล่งออกมาจากริมฝีปากของนายท่าน เฟรเซียร์ก็เงยไปสักระยะก่อนจะพูดว่า

“ถ้าเป็นเลดีโฟลเยนน่าจะยากหน่อยนะเพคะ”

ประโยคนั้นทำให้คิ้วของแม็กซ์ขมวดเข้าหากันพร้อมกับย่นถาม

“ยากงั้นหรือ ทำไมล่ะ”

“คือว่านะเพคะ”

เฟรเซียมยิ้มอย่างขวยเขินและพูดต่อว่า

“ความจริงแล้ว...เลดี้โพลเอนเริ่มโต่งตั้งขึ้นมาแล้วเพคะ
ก็เลยน่าจะยุ่งอยู่พอสมควรเลย”

ไม่มีอะไรสบายเท่ากับการได้เอนตัวนอนลงบนเตียงแล้วจริงๆ

คนอื่นอาจจะรู้สึกว่าการถูกสั่งให้เก็บเนื้อเก็บตัวเป็นการ
ลงโทษอย่างหนึ่ง แต่สำหรับฉันแล้ว มันช่างเป็นคำแนะนำที่น่า
ขอบคุณจริงๆ

ฉันนอนเกลือกกลิ้งไปมาอยู่ในห้องโดยไม่คิดอะไร ก่อน
จะถอนหายใจออกมาเมื่อนึกถึงความจริงอันสิ้นหวัง

จะว่าไปแล้ว หลังจากสร้างความวุ่นวายในงานเลี้ยงไว้
แบบนี้ ตอนนี้ฉันคงถูกนินทาอยู่แหงๆ

ถึงตัวจะไม่ได้อยู่ตรงนั้น แต่ก็พอจะเดาได้ว่าคนอื่นจะพูด
ว่าอะไรกันบ้าง

ล้มป่วยและก่อเรื่องวุ่นวายในงานเลี้ยงคนอื่นไม่พอ ยังจะ
ให้ของแปลกๆ เป็นของขวัญเพื่อแย่งความสนใจอีก ฉันคงจะถูก
ตำว่าเป็นพวกชอบเรียกร้องความสนใจแหวงๆ

ในความเป็นจริง ฉันเป็นคนประเภทที่เกลียดงานเลี้ยงและ
การเป็นจุดสนใจอย่างมาก จึงอยากอยู่เงียบๆ มากกว่าได้รับความ
สนใจพวกนั้นเสียอีก เพราะยิ่งทำตัวเด่นให้เป็นจุดสนใจก็มีแต่จะ
ทำให้ภาพลักษณ์ของฉันแย่ยิ่งลงกว่าเดิม

แต่พอสถานการณ์เป็นไปในทางตรงกันข้ามกับที่หวังไว้
ฉันจึงไม่รู้ว่าควรจะจัดการกับมันอย่างไรดี

ตอนนี้ฉันต้องคิดให้ออกว่าควรทำยังไง

ในกรณีแบบนี้ การอธิบายสถานการณ์ของตัวเองให้คนอื่น
เข้าใจก็เป็นวิธีที่ดีไม่น้อย แต่ก็ชี้แจงไปน้ออธิบายให้คนอื่นฟัง
เหมือนกัน

ถ้าฉันหายหน้าหายตาไปสักระยะหนึ่ง บางทีคนอื่นอาจ
ลืมเรื่องนี้ไปเลยก็ได้

ไม่ออกไปพบเจอผู้คนก็น่าจะเป็นวิธีที่ดีเหมือนกัน
ความคิดนั้นแวบผ่านเข้ามาในหัว แต่เพียงไม่นานก็ถูกฝังกลบไป

แต่ถ้าท่านพ่อจับให้ฉันแต่งงานกับองค์รัชทายาท ทุกสิ่ง
ทุกอย่างก็จะไร้ประโยชน์

ในขณะที่ฉันกำลังปวดหัวตุบๆ อยู่ นั่น อยู่ๆ ก็มีใครบางคน
มาเคาะประตูห้องของฉัน

“คุณหนูคะ เมลิสีนนะคะ”

“อ้อ เข้ามาสิ”

เมลิสีนเข้ามาในห้องหลังจากได้รับการอนุญาตจากฉัน

ฉันกวาดตามองดูบางอย่างซึ่งวางกองกันเป็นพะเนิน-
เทินที่ก่อกอยู่บนถาดเงินที่เธอถือมาแล้วถึงกับเบิกตาโพลง

“นั่นมัน...”

เมลิสีนมองฉันที่หนึ่งอิงไปพร้อมกับยิ้มแยมอย่างอ่อนโยน

“จดหมายทั้งหมดที่ส่งมาถึงคุณหนูคะ”

เพราะมันอาจจะเป็นจดหมายข่มขู่แบบไม่เปิดเผยตัวตน
ก็ได้ ฉันจึงค่อยๆ เปิดมันออกอย่างระมัดระวัง

ช่วงเวลานี้น่าจะเป็นโอกาสอันดีในการค้นหาว่าร้ายฉัน
เพราะฉะนั้นพวกคนที่มีจิตใจอาฆาตแค้นต่อฉัน อาจจะสอดขง
มีคมอย่างพวกใบมีดโกนมาในจดหมายด้วยก็ได้

แต่หลังจากได้เห็นด้านในแล้ว ดวงตาของฉันกลับเบิก
กว้างในทันที

บัตรเชิญอะไรนะ

ฉันรีบกวาดสายตาลงอ่านเนื้อหาในจดหมายอย่าง
รวดเร็ว ในบัตรเชิญมีข้อความที่ถามถึงสารทุกข์สุกดิบของฉัน
และกล่าวว่าอยากเชิญฉันไปร่วมงาน ซึ่งผู้ส่งคือลูกสาวของ
ตระกูลที่ส่งจดหมายฉบับนี้มา

หลังจากนั้นฉันจึงลองตรวจสอบจดหมายฉบับอื่นต่อ
และปรากฏว่าจดหมายที่ถูกส่งมาทั้งหมดนั้น เป็นจดหมายที่
ถามไถ่สารทุกข์สุกดิบของฉันพร้อมกับแนบคำเชิญให้ฉันไป
ร่วมงาน อีกทั้งยังถูกส่งมาในชื่อของลูกสาวตระกูลนั้นทั้งหมด
ด้วย

อ่า ทำไมอยู่ดี ๆ ทุกคนถึงเป็นแบบนี้กันไปหมด

จริง ๆ แล้วมันก็เป็นเรื่องที่พอจะคาดเดาได้ เพียงแต่ฉันไม่เข้าใจเลยว่าทำไมพวกเธอถึงได้พยายามเข้าหาฉันโดยการเลียนแบบสิ่งที่โรสทำ

ไม่ชอบเลย...จริง ๆ

ว่ากันตามตรง ฉันไม่อาจมองว่าการส่งบัตรเชิญมาให้คนที่มิชิวาลีอายังป่วยอยู่อย่างฉันเป็นเรื่องที่ดีได้เลย นอกจากนั้นแล้วหลังจากได้ผ่านความยากลำบากครั้งนั้นมา ฉันรู้เลยว่าไม่มีทางที่ฉันจะอยากไปงานเลี้ยงพวกนั้นอีกแน่นอน

แต่ถ้าตอบกลับไปว่าไม่อยากไปโดยไม่มีเหตุผล คนพวกนี้อาจจะรู้สึกโกรธแค้นฉันไปด้วยก็ได้ ดังนั้นจึงน่าจะต้องปฏิเสธไปว่าร่างกายไม่ค่อยสบายเท่าไร

แม้ว่ามันจะน่าอับอายขายหน้าก็ตาม แต่พวกเขาน่าจะเชื่อที่ฉันบอก เพราะเหตุการณ์ก่อนหน้านี้อันที่ฉันถูกท่านพ่ออ้อมออกมาจากงานเลี้ยง

ฉันถอนหายใจเบาๆ พลังหยิบจดหมายขึ้นมา จากนั้น
สายตาของฉันก็พลันเหลือบไปเห็นชื่อที่คุ้นเคย

โรส...

โรสแมรี อาร์โล ฉันรู้สึกกังวลใจอย่างบอกไม่ถูก เมื่อได้
เห็นจดหมายที่ถูกส่งมาจากหญิงสาวซึ่งเป็นตัวเอกของงานเลี้ยง
วันเกิดที่ฉันไปสร้างความวุ่นวายเอาไว้

แต่ฉันก็ไม่ใช้เรื่องแปลก ถ้าเธอจะไม่โห

ฉันคิดเช่นนั้นพลังแทะจดหมายฉบับนั้น และรู้สึกแปลกๆ
หลังจากได้อ่านเนื้อหาใจความในจดหมายฉบับนั้น

‘ถึงเลดี้ไฟลเยน สุขภาพร่างกายเป็นอย่างไรบ้างคะ

ความจริงแล้วในวันนั้นฉันค่อนข้างตกใจเล็กน้อยเพราะ
ไม่คิดว่าคุณหนูจะมาคะ และไม่ทันได้คิดว่าคุณหนูจะป่วย

ขอโทษนะคะที่ฉันไม่ได้ร่รองให้ดีเสียก่อน ทั้งที่คุณหนูได้มอบของขวัญที่ดีที่สุดในชีวิตให้ฉัน แต่ฉันกลับมอบความทรงจำที่ไม่ดีให้กับคุณหนูเสียได้

ฉันมีคำพูดมากมายที่อยากบอก แต่คุณหนูยังไม่หายป่วย ฉันจึงย่อให้สั้นลงคะ ขอให้หายไว ๆ นะคะ'

ฉันรู้สึกแปลกใจมาก เมื่อได้อ่านจดหมายที่เต็มไปด้วยความเป็นห่วงเป็นใยซึ่งเขียนโดยคนที่เคยคิดว่าเกลียดฉัน เพราะในตอนที่ใช้ชีวิตเป็นजूเวเลียน นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันได้รับความปรารถนาดีแบบนี้

ถึงจะไม่ใช่เรื่องแปลกที่เธอจะแสดงออกในทางการเมืองแบบนี้ ถ้าหากคิดถึงความสัมพันธ์ระหว่างตระกูล...

แต่ถึงอย่างนั้น มันก็ทำให้ฉันอดยกยืมมุมปากขึ้นไม่ได้

ลองอ่านจดหมายที่เหลือก่อนดีกว่า แล้วค่อยมานั่งคิดว่า จะเขียนอะไรกลับไปดี

ในขณะที่ฉันหยิบจดหมายฉบับถัดไปขึ้นมา

อิม ตระกูลเคานต์เฮเรนดิงั้นเหรอ...เหมือนเคยได้ยินจาก
ที่ไหนมาก่อนเลยแฮะ

ฉันลองนึกรายชื่อชนชั้นสูงที่เมลิซีนเคยบอกก่อนหน้านี้
แต่ไม่ว่าจะนึกยังไงก็นึกไม่ออก

แต่ถ้าไม่รู้ก็ไม่ใช่เรื่องแปลก เพราะฉันท่องจำมาแต่ตระกูล
ที่มีความเกี่ยวข้องกับตระกูลของพวกเขาเท่านั้น

เมื่อลองอ่านจดหมายฉบับนั้นดู ปรากฏว่ามันคือบัตรเชิญ

ฉันขมวดคิ้วเล็กน้อยพลาจวางจดหมายฉบับนั้นซ้อนไว้
รวมกับจดหมายฉบับอื่นยกเว้นจดหมายของโรส ก่อนจะล้มตัว
นอนลงบนเตียง

ใช่แล้ว ตอนนี้ไม่ใช่เวลายามันงตอบจดหมายไปเรื่อยเปื่อย
ซะหน่อย ต้องรีบหาวิธีทำให้ท่านพ่อล้มเลิกการนัดดูตัวให้ได้

แม็กซ์เดิวนั้นไปวนมาด้วยท่าทีกระสับกระส่ายและสีหน้า
กระวนกระวายใจ จากนั้นไม่นาน น้ำเสียงปนหงุดหงิดก็ดังออกมา
จากปากของเขา

“ทำไมถึงยังไม่ได้รับจดหมายตอบกลับอีก ฉันมั่นใจว่าส่ง
บัตรเชิญไปแล้วนะ”

เฟรเซี่ยถอนหายใจหลังจากได้ยินประโยคนั้น

ส่งจดหมายไปยังไม่ถึงสองวันเลยนะเพคะ

ในขณะที่เฟรเซี่ยกำลังตำหนิความอดทนอดกลั้นอัน
น้อยนิดของนายท่านอยู่ในใจ แม็กซ์ก็โพล่งขึ้นมาว่า

“เธอยังทำธุรกิจกับดยุกโพลเยนอยู่ใช่ไหม ที่ใช้ข้อมูลมา
เป็นข้ออ้าง”

“อ้อ เพคะ”

เฟรเซี่ยกลืนน้ำลายอีกใหญ่ด้วยความกังวล เพราะจะว่า
ไปแล้วการทำธุรกิจกับดยุกก็เป็นความลับสุดยอดสำหรับ
องค์กรชทายาทเช่นกัน

อีกทั้งมันยังเป็นประโยชน์ต่อตัวนายท่านด้วย...บางทีถ้า
เขาไม่รู้หน้าจะดีเสียกว่า

แต่ทันใดนั้น เสียงของแม็กซ์ก็ดังขึ้น

“ติดต๋อไปชะ”

“ว่าไงนะเพคะ แต่ในสถานการณ์ที่จะต้องรายงาน...”

“ก็ๆเรื่องขึ้นมาชะสิ”

น้ำเสียงเย็นยะเยือกทำให้เฟรเซียเข้าใจเจตนาที่แท้จริง
ของนายท่านทันที

คงจะใช้ฉันเป็นเหยื่อล่อให้ลากดยุกออกมาจากคฤหาสน์
สิท่า

เป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์แล้วที่ฉันถูกกักบริเวณอยู่ในห้อง

“ตอนนี้หน้าจะออกไปเดินเล่นได้แล้วครับ”

ฉันยิ้มแยมให้กับคำพูดของอัลเลนที่เปรียบเสมือนเป็นการประกาศอิสรภาพจากการกักบริเวณอยู่สัปดาห์ ก่อนหันไปมองรูปปั้นกระต่ายเซรามิกที่วางอยู่บนโต๊ะข้างเตียงโดยไม่รู้ตัว

ท่านพ่อน่าจะกำลังดำเนินการเรื่องการนัดดูตัวของฉันกับองค์กรรักษาที่อยู่หรือเปล่าล่ะ

ฉันเผลอถอนหายใจออกมาโดยอัตโนมัติ

ถึงจะลองคิดมาหลายวันแล้ว แต่ไม่ว่าคิดเท่าไรก็ยังหาวิธีเหมาะสมที่จะหลีกเลี่ยงการนัดดูตัวไม่ได้สักที

หรือจะคบใครบางคนที่ท่านพ่อน่าจะยอมรับได้บ้างหน้าดี?

แต่จากในบรรดาคนที่ฉันรู้จัก ไม่มีผู้ชายคนไหนที่เข้าข่ายแบบนั้นเลย

ถ้าอย่างนั้นก็คงเหลือแค่วิธีที่กลับไปเกาะติดมิคาอิลตามนิยายต้นฉบับ...แต่ไม่ว่าจะคบกับมิคาอิลหรือองค์กรรักษาาก็ไม่ต่างอะไรกับการตายเหมือนกัน

ในขณะที่ฉันถอนหายใจพลางตัดพ้อชีวิตอันแสนอัปโชคของตัวเองอยู่นั้น

ก๊อก ก๊อก!

เสียงที่ดังขึ้นจากฝั่งระเบียงในห้องทำเอาฉันสะดุ้งโหยง
จนต้องหันขวับไปมอง และเห็นใบหน้าอันแสนคุ้นเคยตามที่คาด
ไว้

ลูกศิษย์ท่านพ่อมาอีกแล้วสินะ

ฉันถอนหายใจอีกรอบแล้วเดินตรงไปยังระเบียง

ทำไมไม่ไปหาท่านพ่อแล้วมาหาฉันตลอดเลย ถ้าใครมา
เห็นเข้าจะเข้าใจผิด...

ทันใดนั้น เรื่องอื้อฉาวที่เคยคิดว่าเป็นเพราะเขาก็แอบ
เข้ามาในหัวของฉัน

อ่า ใช่แล้ว แบบนั้นไง!

ฉันรีบวิ่งไปเปิดประตู คอว่ามีเขาไว้พร้อมกับยิ้มกว้าง

“รีบเข้ามาเลยล่ะ!”

แต่เขากลับทำสีหน้าเคร่งขรึมแล้วพูดว่า

“จู่ๆ ก็ทำอะไรของเธอเนี่ย”

ใช่แล้ว นิสัยอาจจะแย่ไปหน่อย แต่เขานั้นแหละที่เป็น
หนทางแก้ปัญหาของฉัน

ฉันเอ่ยด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

“คือว่า พวกเรา...”

**“หม่อมฉันสามารถยืดเวลาไว้ให้ได้มากที่สุดเพียงแค่สอง
ชั่วโมง ต้องเสด็จออกมาจากคฤหาสน์ของดยุกก่อนเวลานั้นนะ
เพคะ”**

แม้กษัตริย์ถึงคำพูดของเฟรเซียแล้วจึงมองคฤหาสน์
ของดยุกโพลเลนด้วยแววตาเป็นประกาย

ทำไมถึงยังไม่ออกมาข้างนอกอีก

ในขณะที่แม้กษัตริย์ถูกรอรับด้วยความกระวนกระวายใจ
จนผลอกัดฟันแน่นโดยไม่รู้ตัว เพียงไม่นาน เงามันคุ่นเคยที่
เห็นจากไกลๆ ก็ทำให้เขายกยิ้มมุมปากขึ้น

ไปสักทีสินะ

การหลบหลีกสายตาของทหารยามเป็นเรื่องกล้วยๆ สำหรับแม็กซ์ เขาเดินผ่านสวนของคฤหาสน์ดยุกโพลเยนและมองเห็นภาพรางๆ ของเธอเมื่อมาถึงราวกันที่คุ้นเคย

ยืนอยู่ แสดงว่าตอนนี้ข้อเท้าน่าจะหายดีแล้วสินะ

ชายหนุ่มมองดูภาพนั้นและเปลือยหลุดยิ้มออกมาโดยไม่รู้ตัว แต่ไม่นานก็ตั้งสติกลับคืนมาได้

แม้แต่ยิ้มบ้างบออะไรอยู่เนี่ย ไม่มีเวลาแล้ว ต้องรีบทำธุระ

...

แต่แล้วแม็กซ์ก็นึกขึ้นได้ว่าตัวเองไม่ได้มีธุระอะไรกับจูเวเลียนเสียหน่อย ก่อนพึมพำกับตัวเอง

“นี่ฉันบ้าไปแล้วจริงๆ สินะ”

เขาตำหนิตัวเองที่ทำในสิ่งที่แม้แต่ตัวเองยังไม่เข้าใจ แต่ความต้องการที่อยากให้เห็นหญิงสาวซึ่งยืนหันหลังอยู่หันมามองตัวเองนั้น ทำให้แม็กซ์เริ่มเคลื่อนไหว

ก๊อก ก๊อก

เธอหันหลังมามอง หลังจากที่เขายกนิ้วขึ้นมาเคาะ
หน้าต่าง

ผิวพรรณขาวผ่องเปล่งประกาย เรือนผมสีเงิน ริมฝีปาก
สีชมพูที่อ้าออกเล็กน้อย รวมไปถึงดวงตาสีฟ้าแกมม่วงอันน่า
หลงใหล

ใบหน้านั้นนั้นแหละ ที่รบกวนจิตใจเขามาตลอดช่วงสอง
สามวันมานี้

“มัวแต่ทำหน้าที่มันอยู่ได้”

เขាប់นั่งมึนงำเช่นนั้นเพื่อไม่ให้ตัวเองสนใจหัวใจที่กำลัง
เต้นโครมคราม แต่ทันทีที่หญิงสาวยิ้มกว้าง การกระทำเช่นนั้นก็
ไม่ได้ช่วยอะไรเลย

แต่ก็สวยดีนะ

หลังจากนั้นไม่นาน ประตูระเบียงก็ถูกเปิดออกในขณะที่
เขากำลังชำเลื่องมองใบหน้าของเธอ

“เชิญค่ะ!”

ประโยคนั้นดังขึ้นพร้อมกันกับที่มือเล็กๆ ของจูเวเลียนคว้ามือของเขาเอาไว้อย่างรวดเร็ว การกระทำเช่นนั้นทำให้หัวใจของเขาสั่นไหวอย่างรุนแรง

“จู่ๆ ก็ทำอะไรของเธอเนี่ย”

แม้ซึกคิดว่าตัวเองจะดูแปลกถ้าหากทำตัวกระสับกระส่าย จึงพยายามข่มอารมณ์ไว้ให้ได้มากที่สุดพร้อมกับต่อว่าการกระทำของจูเวเลียน

ทว่าพอเห็นใบหน้าที่ยิ้มแย้มอย่างสดใส หัวใจของเขากลับเต้นแรงยิ่งกว่าเดิม

ทั้งที่ฉันทำตัวไม่ดีด้วย แต่ทำไมเธอถึงยังยิ้มได้อีก หรือว่าเธอจะมีแผนลับอะไรบางอย่างอยู่ในใจ

แม้ซึกคิดเช่นนั้นและหันไปมองอีกฝ่ายด้วยแววตาคมกริบ จากนั้นไม่นาน ริมฝีปากสีแดงระเรื่อก็ขยับขึ้นเล็กน้อย

“คือว่า... พวกเรามาคบกันดีไหมคะ”

แม็กซ์เหม่อลอยไปในทันที หลังจากได้ยินข้อเสนออันน่า
ตกใจจากปากของจูเวเลียน

คบกันเหี้ยมอะ? หมายความว่าไง

แม็กซ์รู้สึกเหมือนโดนตบตีระอย่างแรง

อย่าบอกนะว่าที่เธอทำดีกับฉันในช่วงที่ผ่านมา เป็น
เพราะชอบฉันนะ

เมื่อก่อนเขาจะเกลียดมากเวลาที่ใครบางคนพยายามที่
จะเข้าหาด้วยเจตนาแฝง แต่หน้าแปลกที่พอคิดว่าเธอทำอย่างนั้น
แล้ว...เขากลับไม่รู้สึกเกลียดเลยแม้แต่น้อย แถมยังรู้สึกโล่งใจ
เสียด้วยซ้ำเมื่อได้รู้เหตุผล

เพราะอย่างนั้นเองสินะ...

ในขณะที่เขาพยายามเกร็งมุมปากที่จะยกขึ้นอยู่เรื่อย
พร้อมกับควบคุมสีหน้าให้เป็นปกติอยู่นั่นเอง

“แต่ฉันขอพูดไว้ก่อนนะคะเผื่อว่าคุณจะเข้าใจผิด ไม่ใช่
เพราะว่าฉันชอบคุณ แต่อยากชวนคุณมาทำสัญญาคบกันคะ
เพราะฉะนั้นเลิกทำหน้าอย่างนั้นเถอะคะ”

แม้กระทั่งฆราวาสที่หันที่หลังจากประโยคนั้นสั้นที่สุดลง

เรือนผมสีดำขลับตัดกับดวงตาสีแดงอันแสนงดงามดูจัญญมณี
ชายหนุ่มรูปงามเจ้าของใบหน้าอันสมบูรณ์แบบกำลังฆราวาสคือ
มุ่น

ถ้าดูแค่ใบหน้า เขาให้ความรู้สึกเหมือนกับเป็นตัวเอก
จริงๆ ...

เขาเป็นถึงลูกศิษย์ของท่านพ่อ เรื่องความสามารถในการ
ฟันดาบก็คงไม่ต้องพูดถึง ไม่เพียงเท่านั้นยังได้รับการยอมรับ
จากท่านพ่ออีก ดังนั้นจึงไม่น่าจะมีใครที่เหมาะสมกับการเป็นคู่
แสดงละครตบตาท่านพ่อได้เท่าเขาอีกแล้ว

ถ้าเขายอมร่วมมือด้วยง่าย ๆ ก็ดีสิ...

ดวงตาสีแดงกำของเขายาวแว่นากแล้ว

“สัญญาต่อกันนั้นหรือ มันหมายความว่าไง”

โอ้โฮ น่ากลัวจริงๆ ด้วย เมื่อกี้นี้ยังหน้าหนึ่งอยู่เลย สงสัย
ฉันจะทำให้เขาไม่พอใจเข้าแล้วสินะ

ฉันลองนึกคำพูดที่พอจะทำให้เขาโกรธได้จากในบรรดา
สิ่งที่พูดไปเมื่อสักครู่นี้ และไม่นานก็พบคำตอบ

จริงสิ จะว่าไปแล้ว ฉันยังไม่ได้พูดถึงเงื่อนไขเลย

เคยได้ยินมาว่าพวกทหารรับจ้างมักจะอ่อนไหวกับเงื่อนไข
ถ้าหากฉันเสนอเงื่อนไขที่ทำให้เขาพอใจไม่ได้ เขาอาจจะกลับ
หลังหันออกจากคฤหาสน์ไปเลยก็ได้

“ฉันจะให้จำนวนเงินเท่ากับที่คุณต้องการ คุณมาคบกับ
ฉันเถอะนะคะ”

ทันทีที่ฉันพูดจบ แววตาของเขาดูดูตื้นยิ่งกว่าเดิม เมื่อ
เห็นอย่างนั้นฉันจึงเริ่มเสนอเงื่อนไขอื่นต่อ

“อ้อ แนนอนว่าฉันได้กำหนดระยะเวลาไว้แล้วคะ ดังนั้นไม่
ต้องเป็นห่วงนะคะ แค่ช่วยคบกันจนกว่าฉันจะออกจากคฤหาสน์
หลังนี้ไปใช้ชีวิตด้วยตัวคนเดียวก็พอ”

ผ่านไปไม่นาน เขาก็ผ่อนคลายสีหน้าลงพลาถอนหายใจ
อย่างหนัก

“ฉันไม่รู้จะทำไมเธอถึงอยากออกไปใช้ชีวิตคนเดียว แต่
การออกจากคฤหาสน์หลังนี้ก็ไม่ต่างอะไรกับทางลัดสู่ความลำบาก
เลยไม่ใช่หรือ”

ความคิดมิตีเดียวของเขาทำให้ฉันแค้นหัวเราะ

“จำเรื่องที่ฉันเคยเล่าให้ฟังว่าท่านพ่อได้จัดทำรายชื่อการ
นัดดูตัวไว้แล้วได้ไหมคะ”

หลังจากเห็นว่าเขาพยักหน้าช้า ๆ ให้กับคำถามนั้น ฉัน
จึงกระตุกยิ้มเล็กน้อยและพูดต่อ

“ปัญหาคือท่านพ่อได้เลือกคุณนัดดูตัวไว้แล้วค่ะ”

“ถ้าไม่ชอบจริงๆ ก็ปฏิเสธได้ไม่ใช่หรือ”

“ปัญหาคือ...อีกฝ่ายเป็นคนที่ถึงจะอยากปฏิเสธแต่ไหนก็
ปฏิเสธได้ยากค่ะ”

คำพูดนั้นทำให้เขาจ้องมองฉันด้วยสายตาเยือกเย็น

“ใครกันที่เลดีโพลเยนอย่างเธอถึงกับไม่สามารถปฏิเสธ
ได้”

น้ำเสียงของเขากดต่ำลง รวากับตั้งใจจะฟังคนที่ทำให้ฉัน
ไม่สบายใจทั้งเป็น เมื่อได้ยินอย่างนั้น ฉันจึงหลุดหัวเราะออกมา
อย่างแปลกใจ

ฉันคงจะดูอึดอัดเกินไปสินะ

ถ้าเป็นปกติ ฉันก็คงต้องโมโหแบบนั้นเหมือนกันแล้ว แต่
ที่น่าตลกคือตอนนี้ฉันกลับไม่รู้สึكمโหเลย

“หัวเราะทำไม”

หรือเขาคิดว่าฉันกำลังหัวเราะเยาะ ความไม่พอใจจึง
ปรากฏอยู่บนใบหน้าของเขาอย่างชัดเจน

“อ้อ ก็แค่...เปลอหัวเราะออกมาค่ะ”

เมื่อฉันพูดตะกุกตะกัก เขาจึงขมวดคิ้วแรงกว่าเก่า

“สรุปแล้วคือใคร”

รู้สึกได้ตั้งแต่ก่อนหน้านี้แล้วว่าเขาเป็นคนที่ไม่ยอมแพ้
เลยจริงๆ

สิ่งสำคัญคือการถูกบังคับให้ไปนัดดูตัวต่างหาก ไม่ใช่
เรื่องที่เขาคนนั้นคือใคร

แต่เพราะนิสัยดื้อรั้นของเขา ถ้าหากฉันไม่ยอมบอกก็คง
จะไม่พอใจอีกแน่

ด้วยเหตุนั้น ฉันจึงต้องจำใจบอกอย่างเสียดายไม่ได้

“คือว่า...ห้ามเอาเรื่องนี้ไปพูดที่ไหนโดยเด็ดขาดนะคะ
ถ้าใครรู้เข้ามีหวังเป็นเรื่องใหญ่แน่ค่ะ”

“เธอเห็นฉันเป็นคนยังไง รีบพูดมาเถอะน่า”

ประโยคนั้นทำให้ฉันลังเลสักระยะ ก่อนจะยอมเปิดปากพูด

“แม้กซ์มิลเลียน คาเซน อาแซ็ด”

“แล้วคนอย่างนั้น...ว่าไงนะ”

“องค์กรฆาตยาทของจักรวรรดินี้ค่ะ”

คำพูดของฉันทำให้เขาย้อนถามด้วยสายตาดกตะลึง

“องค์รัชทายาทคือคุณัดดูตัวของเธอจริง ๆ นั่นหรือ”

“ก็อย่างที่บอกไปค่ะ”

เกิดความเงิบงันขึ้นสักพัก แต่ไม่นานเสียงทุ้มต่ำก็ดังขึ้นจากทางฝั่งเขา

“แปลกจัง มันไม่น่ามีทางเป็นอย่างนั้นได้นะ...”

ความสงสัยแฝงอยู่ในน้ำเสียงของเขาที่พูดด้วยความลึกลับ

อันที่จริง...คนที่ที่มจนถึงขั้นตั้งต้นที่จะพูดเป็นกันเองกับฉันไม่เล็กลงอย่างเขาคงไม่เข้าใจอะไรหรอก

ฉันตั้งใจจะอธิบายสถานการณ์ที่เกิดขึ้นให้คนที่มอย่างเขาฟังด้วยความใจกว้าง

“แปลกที่ไหนกันคะ เห็นอย่างนี้ฉันก็เป็นถึงบุตริของดยุกนะคะ หากนับจากตำแหน่งแล้วก็อยู่ถัดลงมาจากราชวงศ์เลยคะ และไม่ว่าชื่อเสียงของฉันจะແ่แค่ไหน ถ้าเปลี่ยนประโยคเป็น

การมีท่านพ่อเป็นญาติทางฝั่งพระชายาอาจเป็นประโยชน์ต่อราชวงศ์เสียด้วยซ้ำค่ะ”

เขากระตุกยิ้มหลังจากไต่ยินสิ่งที่ฉันอธิบาย

“มันก็ถูกของเธอ”

ฉันไม่รู้ว่าเขาเข้าใจจริง ๆ หรือเปล่า แต่ก็อธิบายต่อไปก่อน

“หมายความว่า... ถ้าหากฉันได้ไปนัดดูตัวกับราชวงศ์ก็จะไม่สามารถปฏิเสธได้ค่ะ”

เมื่อนานมาแล้ว จักรวรรดิอาแซ็ตถูกก่อตั้งโดยมหาจอมเวทอาแซ็ตผู้ยิ่งใหญ่ ว่ากันว่าเขาซึ่งเป็นกษัตริย์ผู้แข็งแกร่งและปราดเปรื่อง ได้ใช้เวทมนตร์ในการแก้ไขปัญหาของเหล่าราษฎร

เหล่าราษฎรจึงมองจักรพรรดิซึ่งเป็นทายาทของเขาเปรียบเสมือนกับพระเจ้าและย่าเกรงพวกเขา บางทีนั่นอาจจะเป็นสาเหตุที่แม็กซ์ทำสีหน้าเคร่งเครียดแบบนั้นก็ได้

“เพราะอย่างนั้นฉันจึงอยากให้ท่านพ่อเห็นว่าฉันกำลังคบหากับใครบางคนอยู่ ก่อนที่ท่านพ่อจะเสนอเรื่องนัดดูตัว

ขึ้นมาก่ะ เพราะถ้าหากลูกสาวกำลังมีข่าวฉาวกับชายอื่นก็คง
ส่งไปตุตตัวกับทางราชวงศ์ไม่ได้”

ทันใดนั้น เขาก็พูดขึ้น

“แล้วถ้าองค์รัชทายาทไม่ได้สนใจล่ะ เธอจะทำยังไง”

ฉันชนลุกชู้ทันทีเมื่อได้ยินการสมมติอันน่าสยดสยอง แต่
ก็พยายามเก็บอารมณ์ไว้ให้ได้มากที่สุดพร้อมกับตอบกลับไปว่า

“เป็นไปไม่ได้หรอกค่ะ ผู้หญิงที่มองว่าราชวงศ์บ้า...”

เขามีสีหน้าบึ้งตึงทันทีที่ได้ยินประโยคนั้น

เป็นอะไรของเขากันนะ

การเปลี่ยนแปลงนั้นทำให้ฉันรู้สึกกังวลจนไม่สามารถพูด
ต่อให้จบได้ แต่แล้วเขาก็พูดขึ้นมาว่า

“ไม่แน เธออาจจะตรงตามสเป็กขององค์รัชทายาทก็ได้”

ตรงตามสเป็กขององค์รัชทายาทเหี้ยมชะ

ฉันชนลุกชู้ไปทั้งตัวทันทีที่จินตนาการถึงเรื่องนั้น

แค่เรื่องที่ตั้งใจลงมาเพื่อทราบฉันในนิยายก็ไม่ปกติแล้ว

แล้วถ้าฉันตรงตามสเป็กขององค์กรชทายาทจริง ๆ ก็คงเป็นเรื่องยากที่จะหลุดพ้นออกมาได้ เพราะพวกคนบ้ามักจะมีความสุขเวลาที่ได้ฆ่าหรือทรมานคนโดยไม่มีเหตุผล

ถึงแม้การตั้งสมมติอันน่าสยดสยองจะทำให้ฉันรู้สึกขนลุกขนพอง แต่ฉันก็พยายามทำให้ใจเย็นลงและพูดว่า

“ถ้าอย่างนั้นก็คงต้องหนีล่ะ”

หลังจากที่ฉันพูดจบ สีหน้าของเขาก็ดูเย็นยะเยือกทันที

“อ่า ทำไมทำสีหน้าอย่างนั้นอีกแล้ว อย่าบอกนะว่าเป็นช่วงวัยแตกหนุ่มนะ?”

ในขณะที่ฉันกำลังสงสัยว่าทำไมวันนี้เขาถึงอารมณ์แปรปรวนหนักกว่าปกติอยู่นั้น น้ำเสียงทุ้มต่ำถูกเปล่งออกมาจากปากของเขา

“แต่ถ้าหนี ชีวิตเธอน่าจะลำบากกว่าเดิมไม่ใช่หรือ”

ฉันพยักหน้าพลางตอบคำถาม

“อืม แต่ถ้าจะให้แต่งงานกับองค์รัชทายาท สู้ใช้ชีวิตแบบ
สิ้นเนื้อประดาตัวน่าจะมีความสุขมากกว่าอีกค่ะ”

ถึงจะไม่ได้สืบทอดมรดก แต่เพียงแค່ขายเพชรพลอยที่มี
อยู่ในตอนนี้ก็น่าจะได้เงินก้อนใหญ่แล้ว

ต่อให้ไม่ได้เป็นผู้สืบทอดมรดก ก็น่าจะหาเลี้ยงตัวเอง
ด้วยการค้าขายได้

การหนักก็เป็นความคิดที่ไม่เลวเหมือนกัน ถึงแม้จะต้อง
ละทิ้งความฝันที่อยากเป็นคนตงงานผู้ร่ำรวยก็ตาม

เตรียมตัวไว้ให้พร้อมซะตั้งแต่ตอนนี้ก็ไม่แย

แต่แล้วน้ำเสียงทุ้มต่ำก็ดังขึ้นอีกครั้ง

“ไปก่อนนะ”

“เดี๋ยวก่อน...!”

ฉันหันไปมองเขาที่หันหลังกลับไปโดยไม่เปิดโอกาสให้
ได้พูดอะไรอยู่สักพัก ก่อนที่ตั้งสติได้และถอนหายใจเบาๆ

“เฮ้อ ควรบอกกันก่อนไปสิ ว่าสรุปแล้วจะตกลงหรือปฏิเสธกันแน่”

เฟรเซียมองเลจิสที่กำลังตรวจสอบข้อมูลที่เธอเป็นคนยื่นให้อย่างเงิบๆ

ได้โปรด อย่าจับสังเกตได้เลยนะ...

แผ่นหลังของเธอเย็นวาบเนื่องจากเหงื่อที่แตกพลั๊ก ยังเหลือเวลาอีกตั้งหนึ่งชั่วโมง แต่เขาตรวจสอบใกล้จะเสร็จแล้ว

ไม่ทันขาดคำ เลจิสก็ปิดแฟ้มเอกสารลง

“หลังจากลองอ่านข้อมูลที่เธอส่งมาให้คร่าวๆ แล้ว ดูเหมือนว่ามันจะไม่ต่างอะไรกับครั้งที่แล้วเลยนะ”

เมื่อเห็นดยุกโพลเยนทำท่าจะลุกขึ้นยืน เฟรเซียมจึงพูดเสริมอย่างใจเย็น

“เป็นไปได้ค่ะ ถ้าหากลองพิจารณาดูอย่างละเอียด...”

“ยูเลีย”

ชื่อที่ถูกเปล่งออกมาจากปากของดยุกโพลเยนทำให้เธอ มีสีหน้าเคร่งเครียดขึ้น ปกติแล้วเขามักจะเรียกชื่อจริงของเธอ ก็ต่อเมื่อต้องการจะเตือนบางอย่าง

“ฉันไม่รู้ว่าเธอมีแผนอะไรกันแน่ แต่ถ้าคิดจะล้อกันเล่น แบบนี้ ฉันจะไม่ทำธุรกิจกับเธออีก”

หลังจากตักเตือนเสร็จ เลจิสก็หยัดกายลุกขึ้นเต็มความสูง เฟรเซียจ้องมองเขาพร้อมกับพูดว่า

“แต่ฉันยังมีข้อมูลเหลืออยู่อีกนะคะ คุณแน่ใจหรือคะ”

ประโยคนั้นทำให้ชายหนุ่มที่มีแววตาดุร้ายเมื่อสักครู่นี้ นั่งลงที่เดิมแต่โดยดี

เฟรเซียเผยรอยยิ้มบนใบหน้า

พอเห็นอย่างนี้ก็ชักจะสงสัยแล้วสิว่าเลดีโพลเยนเป็นคน ยังไงกันแน่ ถึงได้ทำให้นายท่านกับชายผู้น่ากลัวคนนี้อ่อนโยน ขึ้นได้

“แล้วเธอมีอะไรให้ดูล่ะ”

สิ้นคำถามของเลจิส เฟรเซียจึงยื่นแฟ้มเอกสารอีกอันให้
เขา

“นี่ค่ะ”

ตอนแรกคิดว่าว่าจะเอาออกมาเปิดเผยทีหลัง แต่ช่วย
ไม่ได้ล่ะนะ

เฟรเซียเปิดไฟตายที่ปกปิดเอาไว้ให้เลจิสดู ความน่ากลัว
ถูกฉายออกมาผ่านแววตาของชายหนุ่มหลังจากตรวจสอบ
ข้อมูลนั้น

“นี่มันเรื่องจริงงั้นหรือ”

เฟรเซียพยักหน้าแทนคำตอบพลางยกถ้วยชาขึ้นมาจิบ
หลังจากดื่มน้ำชาจนชุ่มคอแล้ว เธอจึงวางถ้วยชาลงพลางยิ้ม
อย่างอ่อนหวาน

“เคยเห็นฉันทำผิดพลาดด้วยหรือคะ”

ประโยคนั้นทำให้เลจิสมีสีหน้าบึ้งตึงและลุกพรวดขึ้น

“ฉันขอตัวกลับก่อน”

เฟรเซียมมองดูแผ่นหลังของดยุกแล้วหันไปดูนาฬิกา

อืม อาจจะเร็วกว่าเวลาที่สัญญากับนายท่านไปหน่อย...
แต่เขาน่าจะจัดการได้แหละ

หญิงสาวยกถ้วยชาขึ้นมาอีกครั้งและดื่มชาที่เย็นชืดแล้ว
จนหมดถ้วย ก่อนจะวางมันลงบนจานรองอย่างแรง

เพลิง!

เสียงของตึกแตกอย่างรุนแรงดังขึ้นภายในห้อง

อะไรของผู้หญิงคนนั้นกันนะ

มิคาอิลก้มลงมองเศษซากของขวดเหล้าที่แตกกระจาย-
กระจายด้วยสีหน้าบึ้งตึง

ทำไมเธอถึงเมินฉัน!

หลังจากเห็นจู่เวเสียนถูกดยุกโพลเยนอุ้มออกไปจาก
งานเลี้ยง เขาก็เริ่มรู้สึกเป็นห่วงและได้ส่งบัตรเชิญไปให้ แต่จน
ปานนี้ก็ยังไม่ได้รับการตอบกลับจากเธอ

ทำไมกัน ครั้งนี้ก็ขอโทษไปด้วยแล้วนี่...

นี่เป็นครั้งแรกที่มีคาอิลซึ่งเติบโตมาพร้อมกับถูกชื่นชมว่าเป็นอัจฉริยะตั้งแต่เด็กยอมเป็นฝ่ายก้มหัวให้ใครบางคน แต่พอโดนปฏิเสธรกลับมาแบบนี้ มันจึงทำให้เขารู้สึกเสียศักดิ์ศรีอย่างมาก

ให้ตายเถอะ ฉันทำอะไรผิดกันแน่

ติดต๋อไปหากี้แล้ว ขอโทษกี้แล้ว แต่เธอกี้ไม่กลับมาไล่ตามอีก

ในทางกลับกัน คนที่เฝ้ารอคอยกลับกลายเป็นเขาแทน

เอาละ ฉันเองกี้จะทำเหมื่อนกับว่าผู้หญิงคนนั้น...ไม่มีตัวตนเช่นกัน

ขณะที่คิดอย่างนั้นและกำลังจะหันหลังกลับ อยู่ๆ เขากี้รู้สึกมีนหัวขึ้นมาสั๊กพักเพราะกลิ่นฉุนกี้กของเหล่า

“มีคาอิล ฉันชอบคุณค๊ะ”

ดูเหมือนว่าความเมามายจะทำให้ภาพหลอนอันน่า
สะพรึงกลัวปรากฏขึ้นในหัว

มีคาอิลกำหนดแน่แน ก่อนจะปล่อยหมัดใส่กำแพง

ปัง!

แม็กซ์ปิดประตูด้วยความฉุนเฉียวหลังจากกลับมาถึงที่
ซ่อนตัว เสียงนั้นทำให้เฟรเซี่ยสะดุ้งตกใจจนถึงกับยกมือขึ้นมา
ทาบหน้าอกพร้อมกับหันไปมองอีกฝ่าย

กลับมาไวกว่าที่คิดไว้แฮะ แต่ทำไมถึงดูอารมณ์เสียอย่าง
นั้นล่ะ

เมื่อแม็กซ์นั่งลงบนโซฟาอย่างหงุดหงิด เฟรเซี่ยจึงชำเลือง
มองเขาและถามเลียบๆ เคียงๆ ดูว่า

“มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นหรือเปล่าเพคะ”

“ไม่ต้องรู้หรอก”

เฟรเซี่ยขมวดคิ้วมุ่น เมื่อแม็กซ์ตอบอย่างเย็นชา

แต่นั้นแหละนิสัยของเขา เพราะงั้นต่อให้มีข่าวลือแยะๆ
เกี่ยวกับเขาในหมู่ชนชั้นสูง ฉันจึงไม่เคยแก้ตัวให้เลย

ในขณะที่เฟรเซียกำลังก่นด่าเขาในใจ อยู่ดีๆ น้ำเสียงทุ้ม
ต่ำก็ดังขึ้น

“การที่ผู้หญิงตั้งใจจะหนีคุณแต่งงาน มันหมายความว่า
ยังไงกัน”

ประโยคนั้นทำให้เฟรเซียเจ็บไปสักพัก ก่อนจะพูดด้วย
ใบหน้าเปื้อนยิ้ม

“นั่นมันก็ชัดเจนแล้วไม่ใช่เหรอเพคะ แสดงว่าอีกฝ่าย
น่าจะไม่ใช่ชอบเอามากๆ เลยเพคะ”

คำตอบที่คาดคิดไว้แล้วทำให้แม็กซ์มีสีหน้าเคร่งเครียด
กว่าเก่า

ไม่ชอบฉันเอามากๆ เลยงั้นเหรอ

เขากำหมัดแน่น ในขณะที่เดียวกันเฟรเซียก็เอ๋อถามอย่าง
เป็นนัยๆ

“มีเรื่องอะไรเพคะถึงได้ทรงโกรธเกรี้ยวถึงขนาดนั้น”

แม้กษัตริย์มวดคิ้วและกำลังจะตอบกลับเสียงดังอย่างเย็นชา
อีกครั้ง

“เธอไม่ต้องรู้...”

“หรือว่าทรงขอแต่งงานไปแล้ว แต่คุณหนูตอบกลับมาว่า
อยากหนีไปจากฝ่าบาทเพคะ”

แม้กษัตริย์เลือดขึ้นหน้าทันทีหลังจากได้ยินประโยคนี้ของ
เฟรเซีย

“ใครขอแต่งงานกัน! ผู้หญิงคนนั้นต่างหากที่...”

“คือว่า...พวกเรามาคบกันดีไหมคะ”

แม้กษัตริย์ไม่กล้าพูดต่อและเปลี่ยนไปคุยเรื่องอื่นแทน

“มีข่าวคราวอะไรจากองค์จักรพรรดิบ้างไหม”

“ยังคงเหมือนเดิมเพคะ พระองค์ยังทรงเร่งรัดให้ฝ่าบาท
กลับไปยังพระราชวัง...อ้อ”

จู่ๆ เฟรเซียร์ก็มีสีหน้าเคร่งเครียดขึ้นมา ก่อนจะพูดต่อ

“นอกจากเรื่ององค์จักรพรรดิแล้ว เห็นว่าฝั่งองค์จักรพรรดินีได้ส่งมือลอบสังหารมาอีกแล้วเพคะ หม่อมฉันได้สั่งให้ไว้ชีวิตไว้ก่อนแล้วเพคะ”

มุมปากของแม็กซ์ยกขึ้นทันทีหลังจากได้ยินอย่างนั้น

“งั้นหรือ”

แม่เลี้ยงเกลียดชังและพยายามจะฆ่าเขามาตั้งแต่เด็ก นอกจากนั้นยังเป็นที่เคลือบแคลงใจอีกด้วยว่าจักรพรรดินีองค์ก่อนซึ่งเป็นแม่แท้ๆ ของแม็กซ์ถูกเธอสังหาร ความเคียดแค้นของเขาจึงยิ่งฝังรากลึกมากขึ้น

เขื่อนคอนักลอบฆ่าแล้วส่งไปให้ผู้หญิงคนนั้นเป็นของขวัญก็ฟังดูไม่เลว

“ถ้าอย่างนั้น...”

เขากำลังจะพูดความคิดอันป่าเถื่อนออกไป แต่ใบหน้าของใครบางคนดันโผล่ขึ้นมาในหัวเขาเสียก่อน

“ถ้าอย่างนั้นก็คงต้องหนีล่ะ”

ชายหนุ่มกำหมัดแน่นและปิดปากเงียบสนิท

“ทำยังไงดีเพคะ”

แม็กซ์ตอบคำถามนั้นของเฟรเซียด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำ

“ไว้ชีวิตไว้ก่อน”

“เพคะ”

เขาพูดต่อเสียงเบาในขณะที่เฟรเซียกำลังจะก้าวเท้าออกจากห้อง

“อ้อ แล้วก็ขอถามอะไรเพื่อไว้หนอย...เคยได้ยินเรื่องที่ฉันถูกหนัดดูตัวบ้างไหม”

ประโยคนั้นทำให้เฟรเซียยิ้มอย่างมีเลศนัยและตอบว่า

“ถ้าได้ยินเรื่องหนัดดูตัว หม่อมฉันก็คงจะรีบมาแจ้งฝ่าบาทล่วงหน้าแล้วเพคะ ว่าแต่ว่า...ทำไมจู่ๆ ถึงทรงถามเรื่องนั้นเพคะ”

ชายหนุ่มโบกมือไปมาให้คำถามของเฟรเซียแทนคำตอบ

ถ้าตอบมาเลย มันจะตายหรือไง

แม็กซ์นึกถึงสิ่งที่ตัวเองเคยพูดด้วยสีหน้าเคร่งเครียด
ทันทีหลังจากเฟรเซียบออกจากห้องไป

“...แต่เพียงแค่ว่ามันไม่จำเป็นที่จะต้องสร้างจุดอ่อน”

ชายหนุ่มไม่เคยรู้สึกตะขิดตะขวงใจกับมือตัวเองเลยสักนิด
แม้ว่ามันจะเปื้อนด้วยสีแดงฉานเป็นประจำก็ตาม แต่ในวันนี้เขา
กลับไม่อยากจะเห็นมันเป็นพิเศษจนน่าประหลาดใจ

ทำไมจู่ๆ ...ถึงได้รู้สึกเสียดายกันนะ

แม็กซ์กำหมัดแน่น

การร่วมโต๊ะอาหารกับท่านพ่อช่างไม่ต่างอะไรกับการเดินบน
แผ่นน้ำแข็งบางๆ เลย ฉันทึกกังวลอยู่ตลอดเวลาว่าเขาจะยก
เรื่องการนัดดูตัวขึ้นมาพูดเมื่อไร

เฮ้อ วันนั้นน่าจะรังเขาไว้จนถึงที่สุด

ในจังหวะที่ฉันกำลังถอนหายใจด้วยความเสียดาย จู่ๆ
ท่านพ่อก็เรียกชื่อฉันขึ้นมา

“จู่เวเลียน”

“คะ”

ฉันแสรังทำเป็นหนึ่งเฉยและตอบกลับไปด้วยสงบเสงี่ยม
ทั้งที่ความจริงแล้ว ภายในใจกำลังกังวลอย่างมากว่าเขาจะยก
เรื่องการนัดดูตัวขึ้นมาพูด

ใต้โปรด ขอแค่อย่าพูดเรื่องนัดดูตัวก็พอคะ

ในขณะที่ฉันกำลังอธิษฐานเช่นนั้น ท่านพ่อก็ถามต่อ

“ลูกคิดยังไงกับองค์รัชทายาท”

ในที่สุดสิ่งที่คิดไว้ก็มาถึงจนได้ ความคิดนั้นทำให้ฉันร้องเรียก
หาพระเจ้าในทันที

พระเจ้าคะ ทำไมถึงทำกับฉันแบบนี้คะ

ถึงจะเป็นคำถามที่ไม่อยากตอบตลอดไป แต่ถ้าไม่ตอบ
ท่านพ่ออาจจะมองว่าแปลกได้

ฉันลั้งเลสส์กัฟักและเลือกตอบแบบอ้อมค้อม

“ไม่รู้สิคะ ลูกไม่เคยคิดเรื่องนั้นก็เลยไม่ค่อยแน่ใจค่ะ”

พอฉันให้คำตอบพร้อมกับแสดงเป็นเลดี้ชนชั้นสูงผู้ใส่ชื่อ
บริษัทที่ไม่รู้เรื่องรู้อะไรใดๆ ท่านพ่อก็ขมวดคิ้วเล็กน้อย

“อย่างนั้นสินะ”

เขาพึมพำสั้นๆ และยกช้อนขึ้นมาอีกครั้ง ท่าทางเช่นนั้น
ของท่านพ่อทำให้ฉันเกือบจะวางใจได้อยู่แล้ว

“ลองไปทำความรู้จักดูบ้างก็น่าจะดีนะ”

ประโยคนั้นทำเอาฉันขนลุกซู่มาถึงต้นคอ

ให้ลูกไปทำความรู้จักไอ้คนชาติสัตว์ที่อาจจะฆ่าลูกก็ได้
นั่นหรือคะ ไม่เด็ดขาดค่ะ

ฉันยิ้มอย่างเขินอายและพยายามจะเปลี่ยนเรื่อง ต่างจาก
ที่คิดอยู่ภายในใจ

“ช่วงนี้ลูกกำลังตั้งใจอ่านหนังสืออยู่ค่ะ พอได้ลองศึกษาเกี่ยวกับประวัติศาสตร์แล้วก็น่าสนใจดีเหมือนกันนะคะ”

ฉันเปลี่ยนเรื่องและพูดเป็นเชิงตัดพ้อว่าไม่ได้เถลไถลไปไหน แต่กำลังตั้งใจศึกษาเล่าเรียนอยู่ต่างหาก และสุดท้ายเขาก็รับเยื่อล่อที่ฉันโยนไปให้

“แล้วกำลังศึกษาเรื่องอะไรอยู่ล่ะ”

“อ้อ ลูกกำลังอ่านหนังสือประวัติศาสตร์การก่อตั้งจักรวรรดิอยู่ค่ะ”

ใบหน้าของท่านพ่อดูตึงเครียดขึ้นเล็กน้อยหลังจากที่ฉันพูดจบ

“อย่างนั้นสินะ”

ฉันกลัวว่าเขาจะยกเรื่องการนัดดูตัวขึ้นมาพูดอีก จึงต่อบทสนทนาจากเดิม

“เรื่องราวของจักรพรรดิพระองค์แรกในหนังสือประวัติศาสตร์การก่อตั้งจักรวรรดิก็น่าสนใจมากทีเดียวค่ะ”

ความจริงแล้ว ฉันสนใจทรัพย์สินสมบัติที่เขาเหลือทิ้งไว้มากกว่า แต่มันก็คล้ายๆ กันนั่นแหละ

“จะว่าไปแล้ว เห็นว่าสิ่งประดิษฐ์ของจักรพรรดิมีทุกประเภทเลย...ตอนนี้ก็ยังคงทอดต่อกันมาอยู่ใช่ไหมคะ”

หลังจากฉันพูดจบ ท่านพ่อก็วางช้อนลงและพูดว่า

“ไม่รู้สิ ไม่แน่ใจเหมือนกัน”

ท่านพ่อพูดแล้วลุกขึ้นจากที่นั่ง

“พ่อเพิ่งนึกขึ้นได้ว่ามีเรื่องที่จะต้องบริหารจัดการด่วน คงต้องขอตัวก่อน ค่อยๆ กินล่ะ”

พูดกันตามตรง ฉันค่อนข้างตกใจอยู่ไม่น้อย

เพราะปกติแล้ว ท่านพ่อไม่เคยลุกออกไปก่อนในตอนที่ได้รับประทานอาหารกับฉันเลยสักครั้ง

อืม คงเป็นเรื่องด่วนมากสินะ

ถึงจะคิดว่าเป็นเรื่องดี แต่อีกใจหนึ่งฉันกลับรู้สึกว่างเปล่าอย่างบอกไม่ถูก

เลจิสถอนหายใจเฮือกใหญ่หลังกลับมาถึงห้อง เพราะกังวลว่า จูเวเลียนจะรู้สึกแปลกกับการกระทำของเขา

น่าจะอดทนไว้...

ชายหนุ่มรู้สึกเสียดายอยู่สักพัก ก่อนจะมีสีหน้าเคร่งเครียดทันทีเมื่อนึกถึงคำพูดของจูเวเลียนเมื่อสักครู่นี้ขึ้นมา

“ไม่รู้สิคะ ลูกไม่เคยคิดเรื่องนั้นก็เลยไม่ค่อยแน่ใจค่ะ”

ถึงแม้ว่าจูเวเลียนจะไม่ค่อยใส่ใจเกี่ยวกับข่าวลือต่างๆ แต่ไม่มีทางที่เธอจะไม่รู้เรื่องข่าวลือแยๆ เกี่ยวกับองค์รัชทายาท

อย่างไรก็ตาม ลูกสาวกลับมีสีหน้าตึงเครียดเหมือนกับไม่อยากคิดเกี่ยวกับด้านแยๆ ขององค์รัชทายาท

ส่วนเรื่องที่กำลังศึกษาเกี่ยวกับราชวงศ์ก็น่าสงสัยเหมือนกัน

เขามองดูกระดุมข้อมือที่ลูกสาวมอบให้แล้วถอนหายใจเบาๆ

ต้องขัดขวางไม่ให้สองคนนั้นติดต่อกันได้

ฉันกลับขึ้นมาบนห้องหลังจากรับประทานอาหารเสร็จ และเห็นว่าเซลลากำลังเปลี่ยนดอกไม้ในแจกันอยู่

การผสมผสานระหว่างดอกกุหลาบสีชมพูกับดอกกุหลาบสีขาวก็ดูสวยดีเหมือนกัน

จะว่าไปแล้ว ที่นี้ยังไม่มีเลยนี่นา

ในขณะที่ฉันเหม่อมองดอกไม้และกำลังคิดเรื่องไร้สาระอยู่นั่นเอง

“คุณหนูคะ”

เมื่อหันไปตามเสียงเรียกจึงเห็นเมลิซีนยืนถือถาดสีเงินอยู่

“มีจดหมายมาอีกแล้วสินะ”

“ใช่ค่ะ”

พอได้ยินน้ำเสียงที่ฟังดูอ่อนคลายขึ้นก็ค่อยรู้สึกเบาใจขึ้นมาหน่อย ดูเหมือนว่าช่วงนี้ฉันกับเมลิซีนจะเริ่มสนิทสนมกันมากขึ้น เธอจึงไม่เกร็งกับฉันแล้ว

แต่มันก็ไม่แย่นะ

ลายมืออันคุ้นเคยปรากฏขึ้นทันทีที่เปิดจดหมายออก

‘คุณหนูคะ ช่วงนี้สบายดีไหมคะ

พอเห็นว่าคุณหนูไม่ได้เอ่ยถึงเรื่องสุขภาพจึงคิดว่าน่าจะหายดีแล้ว แต่อีกใจหนึ่งก็ยังเป็นกังวลอยู่เช่นกันค่ะ

ฉันขอให้คุณหนูมีสุขภาพที่แข็งแรงและไม่เจ็บป่วยตลอดไปนะคะ

จริงสิ ช่วงนี้ฉันชอบไปเข้าร่วมงานเลี้ยงน้ำชามากเลยคะ เพราะได้อยู่ร่วมกับคนที่มีนิสัยคล้ายคลึงกันจึงทำให้รู้สึกไม่กดดัน รวมถึงได้ดื่มชาอย่างเจียบๆ ด้วยคะ

ถ้าหากคุณหนูอยากมาเข้าร่วมด้วย บอกฉันได้เสมอ นะคะ’

เธออุตส่าห์ชวนขนาดนี้แล้ว ถ้าปฏิเสธไปละก็...มีหวังถูก
ปล่อยให้เป็นหมาหัวเน่าแน่ๆ

เพื่อในกรณีที่ว่าหนึ่งฉันต้องหนีออกจากบ้านจริงๆ ถ้า
อยากจะได้รับความเห็นอกเห็นใจจากคนอื่น อย่างน้อยฉันก็ควร
จะต้องหัดเข้าสังคมบ้าง

แล้วฉันก็ต้องสืบหาข้อมูลเกี่ยวกับองค์กรชัทยาทาอย่าง
ที่ท่านพ่อบอก ยกตัวอย่างเช่น สิ่งที้องชัทยาทาเกลียด

ฉันวางจดหมายลงและพูดกับเมลิสัน

“ช่วยไปทำธุระที่คฤหาสน์ของเคานต์อาร์โลให้หน่อย
ได้ไหม”

เมลิสันพยักหน้าให้กับคำขอของฉันพลางตอบว่า

“ได้แน่นอนค่ะ”

“ได้ยินมาว่าตอนนี้คุณหนูหายดีแล้วค่ะ”

“ตายจริง โลงออกไปที่นะค่ะ”

ข่าวที่เลดีโพลเยนหายจากอาการเจ็บป่วยแล้ว ทำให้สมาชิกของงานเลี้ยงพากันดีอกดีใจ

โรสซึ่งเป็นคนแฉ่งขำขี้มอย่างสดใสและกล่าวต่อ

“นอกจากนี้แล้ว คุณหนูยังบอกอีกด้วยว่าจะมาเข้าร่วมงานเลี้ยงครั้งหน้าค่ะ ทุกคนมีความคิดเห็นยังไงกันบ้างคะ”

“ว้าย ดีเลยค่ะ”

“เห็นด้วยแน่นอนค่ะ!”

แต่ทว่ามืออยู่หนึ่งคนที่นั่งเงียบ ในขณะที่ทุกคนต่างส่งเสียงร้องด้วยความดีใจ โรสมองไปที่คนคนนั้นและพูดว่า

“เวโรนิกา งานเลี้ยงหน้าซาคริ่งต่อไปจะต้องจัดที่บ้านของคุณตามที่ตกลงกันได้ คุณโอเคใช่ไหมคะ”

เมื่อชื่อของตัวเองถูกเอ่ยขึ้น หญิงสาวที่ทำสีหน้าไม่พอใจอยู่ตลอดเวลา จึงตอบกลับอย่างไม่ค่อยเต็มใจนัก

“ค่ะ ตามนั้นได้เลยค่ะ”

ถึงจะตอบอย่างกระฉับกระฉ่าง แต่มือของเธอที่กำลังคิบน้ำตาลด้วยที่คีบกลับสั้นเทา

หมายความว่าผู้หญิงคนนั้นจะมาที่บ้านฉันนั้นหรือ

โรสแสดงท่าที่ตื่นเต้นด้วยสีหน้าสดใสโดยไม่รู้เลยว่าในใจของหญิงสาวกำลังคิดอะไรอยู่

“กรี๊ด ดีเลยอะ ถ้าอย่างนั้น เดี่ยวฉันจะไปบอกคุณหนูให้ นะคะ!”

“โดยปกติแล้ว ต้องเป็นเจ้าของภาพถึงจะมีสิทธิ์เชิญมางานเลี้ยงน้ำชาไม่ใช่หรือคะ แต่เลดี้อาร์โลกลับชวนคนรู้จักมาเข้าร่วมตามใจชอบซะอย่างนั้นค่ะ”

เวโรนิกากัดฟันกรอดเมื่อนึกถึงงานเลี้ยงเมื่อสักครู่นี้

คู่สนทนาของเธอถอนหายใจและตอบกลับว่า

“เลดี้เวโรนิกา”

ถึงจะเป็นน้ำเสียงที่เย็นชาและเยือกแข็ง แต่นั่นแหละ
เสน่ห์ของเขา

“คะ”

“ตอนนี้ผมเหนื่อยมากเลย...”

แต่ถ้าปล่อยให้มันเป็นแบบนี้คงถูกไล่กลับไปอย่างแน่นอน
เวโรนิกาจึงเอ่ยชื่อคนที่เขาเกลียดขึ้นมาเพื่อดึงดูดความสนใจ

“อ้อ และที่สำคัญ คนรู้จักคนนั้นคือเลดี้โพลเยนคะ ไม่น่า
เชื่อเลยใช่ไหมล่ะคะ ถึงยศถาบรรดาศักดิ์จะสูง แต่ชื่อเสียงย่ำแย่
แบบนี้...!”

ประโยคนั้นทำให้แววตาเย็นชาของชายหนุ่มเริ่มมีชีวิตชีวา
ขึ้นมา

“คุณเป็นเจ้าภาพจัดงานเลี้ยงน้ำชาครั้งนี้ใช่ไหมครับ”

“เอ่อ ค่ะ”

“เชิญผมให้ไปเข้าร่วมด้วยได้ไหมครับ พอได้ยินว่าเลดี้
โพลเยนจะเข้าร่วมงานเลี้ยงด้วย ผมก็เลยเป็นห่วงคุณนะครับ”

ถ้าเป็นคนอื่นที่พูดประโยคนั้นเวโรนิกาก็คงคิดว่าอีกฝ่าย
จงใจทำให้เข้าใจผิดอย่างแน่นอน แต่เพราะแอบรักเขาข้างเดียว
มานาน ประโยคนั้นจึงทำให้ความคิดทั้งหมดของเธอหยุด
ทำงานลงในทันที

เป็นห่วงฉันงั้นหรือ!

เวโรนิกาปลื้มปิติกับความสนใจเล็กๆ น้อยๆ ที่เขามอบให้
จนพยักหน้าหงึกหงักและตอบกลับไปด้วยความดีใจ

“ค่ะ! ท่านมีคางิล”

คำตอบนั้นทำให้มุมปากของเขายกยิ้มขึ้นอย่างช้าๆ

ในที่สุดก็จะได้เจอกันแล้วสินะ จูเวเลียน

ฉันถอนหายใจเบา ๆ หลังจากเข้าไปสำรวจดูเสื้อผ้าในห้อง
แต่งตัว

อืม ช่วงนี้ไม่ได้ซื้อเครื่องประดับกับเสื้อผ้าเลยแฮะ

ถึงจะมีชุดงานเลี้ยงกับชุดใส่ไปข้างนอกอยู่แล้วก็จริง แต่งานเลี้ยงครั้งนี้เป็นงานเลี้ยงแบบเป็นกันเองที่ต้องมีความเป็นทางการในระดับหนึ่ง จึงจำเป็นต้องหาชุดที่เหมาะสมกับการใช้งาน

อยากลองเปลี่ยนไปใส่สัทิส์อื่นดูจัง...

ในขณะที่ฉันกำลังครุ่นคิดว่าจะออกไปช้อปปิ้งดี หรือจะเลือกดูจากในแค็ตตาล็อกของห้องเสื้ออันโด่งดังดี เมลิสก็เข้ามาพร้อมกับถือกล่องที่ถูกห่อไว้มาด้วย

“คุณหนูคะ มีของขวัญส่งมาจากร้านหัตถกรรมฟิโอดอร์ค่ะ”

ฉันรับกล่องใบนั้นมาถือไว้ ก่อนจะต้องตกตะลึงหลังจากได้เห็นสิ่งของที่ถูกบรรจุอยู่ภายในนั้น

ไม่สิ นี่มัน...

เข็มกลัดทองคำขาวซึ่งถูกประดับด้วยอะความารีนที่มองเพียงผ่านๆ ก็รู้ได้เลยว่าเป็นเครื่องประดับที่มีราคาแพงอย่างแน่นอน

ไม่คิดเลยว่าเขาจะส่งของแพงๆ อย่างนี้มาให้...

ฉันเปิดจดหมายที่ถูกแนบมาด้วยก้อนออกมาดู

ได้ยินข่าวว่าคุณหนูหายดีแล้ว ผมก็เลยส่งของขวัญมาให้
ครับ หวังว่าจะถูกใจนะครับ

แล้วก็ต้องขอขอบคุณความกรุณาของคุณหนูด้วย ช่วงนี้
ร้านहतกรรมของผมจึงเฟื่องฟูอย่างมากครับ

ผมตั้งใจจะส่งของขวัญแทนคำขอบคุณให้กับคุณหนู
ทุกเดือน ถึงแม้จะเป็นของเล็กๆ น้อยๆ ก็ตาม ไม่ต้องรู้สึก
เกรงใจและโปรดรับมันไว้เถอะนะครับ

หากต้องการผมเมื่อไร คุณหนูสามารถแวะมาได้เสมอ
เลยนะครับ ถ้าทำอย่างนั้นผมจะรู้สึกขอบคุณมากเลยครับ
แรงบันดาลใจของผม'

อืม ถึงจะเขียนยืดยาวไปหน่อย แต่โดยรวมแล้วมันคือ
จดหมายแสดงความขอบคุณที่ช่วยเรียกลูกค้าเข้าร้านให้

อย่างไรก็ตาม ฉันก็เหมือนจะเป็นคนโฆษณาร้านให้
เขา...ดังนั้นรับของชิ้นนี้ไว้ก็คงจะไม่เสียหายอะไร

ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ต้องกังวลเรื่องเครื่องประดับแล้ว

ในเมื่อได้มาเป็นของขวัญ ฉันจึงไม่คิดที่จะเอามันไปขาย
อยู่แล้ว...แต่ในกรณีที่เลวร้ายที่สุดก็อาจจะใช้มันเป็นเงินฉุกเฉิน
ก็ได้

ฉันกล่าวขอบคุณฟิโอดอร์ที่ให้ของขวัญที่มีประโยชน์
ในใจ ก่อนจะพูดกับเมลิสว่า

“ฉันจะไปถนนอาร์เคด เตรียมตัวออกไปข้างนอกด้วย”

“นายท่าน คุณอนุญาตให้เตรียมตัวออกไปข้างนอกครับ
เห็นว่าจะออกไปซื้อบปิงหลังจากที่ไม่ได้ออกไปนานแล้วครับ”

คำพูดของพ่อบ้านเดอริคทำให้เลจิสถอนหายใจแล้ว
ถามว่า

“มีใครไปคุ้มกันบ้าง”

“เซอร์เจอร์าลดีน เซอร์ท็อด เซอร์ดิลัน เซอร์ฮาเวิร์ด
เซอร์โรนัลด์ ทั้งหมดห้าคนครับ”

ชื่อที่ถูกขานจากปากของเดอริคเป็นชื่อของเหล่าอัศวิน
ซึ่งมีฝีมือเก่งฉกาจที่สุดจากในบรรดาอัศวินของคฤหาสน์ของ
ดยุก เลจิสจึงพยักหน้าด้วยสีหน้าที่บ่งบอกว่าพึงพอใจ

“ถ้าเป็นอย่างนั้นน่าจะไม่ใช่ไร”

“แล้วก็มีคนรับใช้ของมาตามมาขอพบด้วยครับ เห็นว่ามี
ข้อมูลสำคัญจะบอกครับ”

เฟรเซียเป็นคนที่ละเอียดรอบคอบ ถึงแม้ว่าภายนอกจะดู
ตรงข้ามกันก็ตาม เพราะฉะนั้นเธอจึงไม่น่าจะมาหาเพียงเพราะ
ข้อมูลเล็กน้อยอย่างแน่นอน

เลจิสถอนหายใจ

คราวนี้เธอคงไม่ได้ล้อเล่นอย่างครั้งก่อน...นี่คงต้องไป
สินะ

“ฝ่าบาท ไม่อยากเสด็จออกไปที่อื่นสักครู่หนึ่งเหอพะคะ”

การที่เฟรเซียทำท่าเซ็งซวนให้ออกไปข้างนอกอย่างเป็น
นัยๆ ทำให้แม็กซ์ถึงกับขมวดคิ้วมุ่น

“ทำไม”

“มีแขกพะคะ”

ประโยคนั้นทำให้แม็กซ์แสดงความไม่พอใจและความ
หงุดหงิดออกมายิ่งกว่าเก่า

“ถ้ามีแขกมาก็แค่ไปอยู่ห้องอื่นได้นี่”

“เฮ้อ เพราะว่าแขกคนนั้น...คือดยุกโพลเยนยังไงล่ะพะคะ”

แม็กซ์มีสีหน้าเคร่งเครียดทันทีหลังจากได้ยินประโยคนั้น

“เธอบอกให้ฉันหนีคนคนนั้นอย่างนั้นเหอ”

ปกติแล้วแม็กซ์จะค่อนข้างสุภาพนอบน้อมเพราะอีกฝ่ายเป็นอาจารย์ แต่ดูเหมือนว่าเหตุการณ์เมื่อวันก่อนจะทำให้ผิดใจกันอย่างแรง ถึงได้มีการตอบสนองที่ไม่ดีแบบนี้

ถึงจะเป็นเจ้านายก็จริง...แต่ก็รับมื่อยากไม่ใช่เล่น

เฟรเซี่ยถอนหายใจ

“เรื่องครั้งนี้เป็นประเด็นสำคัญจริง ๆ จึงน่าจะพูดคุยกันค่อนข้างยาวเพคะ”

“เรื่องอะไรกัน ถึงต้องพูดคุยกันยาว”

การย่นถามของแม็กซ์ทำให้เฟรเซี่ยถอนหายใจสั้น ๆ

มันไม่ใช่ข้อมูลที่จะบอกกันได้...แต่ก็ช่วยไม่ได้ล่ะนะ

เธอบอกข้อมูลที่ตั้งใจจะให้ดยุกโพลเยนเป็นของแถมโดยอาศัยประสบการณ์ที่เคยเป็นผู้ช่วยของครีซทายาทมา

“เลดีโพลเยนมีแผนจะเข้าร่วมงานเลี้ยงเล็ก ๆ ของเหล่าเลดีที่จะจัดขึ้นในอีกสองสามวันหลังจากนี้ แต่ได้ยินมาว่าเซอร์มิกาอิลก็เข้าร่วมงานเลี้ยงน้ำชา นั่นด้วยเช่นกันเพคะ”

ดวงตาของแม็กซ์เบิกกว้างทันทีหลังจากได้ยินประโยคนั้น และในขณะที่เดียวกันสีหน้าของเขาก็เริ่มตึงเครียดขึ้นเช่นกัน

“อะไรนะ แล้วเขาไปทำอะไร”

เมื่อก่อนนี้เดาอารมณ์เจ้านายได้ยากมากเพราะเขาทำหน้านิ่งอยู่ตลอดเวลา แต่ว่าช่วงนี้กลับดูออกได้ง่ายมาก

เฟรเซี่ยพยายามกลั้นยิ้มเอาไว้และเปิดปากพูดว่า

“ไม่ทราบเช่นกันเพคะ คงมีแต่เจ้าตัวเท่านั้นที่ทราบเหตุผลดี แต่โดยปกติแล้ว การพยายามมาเจอคนรักที่เลิกกันไปแล้ว หมายความว่ายังมีเยื่อใยหลงเหลืออยู่ไม่ใช่หรือเพคะ”

แม็กซ์จ้องเฟรเซี่ยเขม็ง

ถึงแม้สีหน้าของชายหนุ่มจะดูน่ากลัว แต่มันแตกต่างกับสีหน้าที่เขามักจะทำตอนโกรธโดยสิ้นเชิง และเธอก็รู้ดีว่า ความแตกต่างเล็กๆ นั้นคืออะไร

หึ่งหวงงั้นหรือ... ไม่คิดเลยว่านายท่านจะแสดงท่าทางเช่นนั้นออกมาให้เห็น

ก่อนหน้านี้ ผู้เป็นเจ้านายของเธอเป็นคนที่ไม่มีความรู้สึก และหากว่าเป็นศัตรูเขาไม่ลังเลที่จะฆ่าแม่แต่น้อย

สำหรับฝ่ายเดียวกัน แม็กซ์ดูเป็นคนที่ยืดหยุ่นใจกว้าง แต่สำหรับศัตรูแล้ว เขาทั้งโหดเหี้ยมอำมหิตและไร้ซึ่งความเมตตาจนบางที่เธอเองยังรู้สึกกลัว

แต่พอถึงจุดหนึ่ง ชายหนุ่มก็เริ่มเปลี่ยนไป

“ไว้ชีวิตไว้ก่อน”

ถึงจะยังคงคาดเดาไม่ได้ว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงที่ดีหรือไม่ แต่เฟรเซี่ยก็ไม่ได้เกลียดมัน

เพราะอย่างน้อยเธอก็สัมผัสได้ว่านายท่านในตอนนี้อเริ่มมีความเป็นมนุษย์มากขึ้น ในขณะที่เขาในสมัยก่อนเริ่มกลายเป็นปีศาจอย่างจักรพรรดิทีละนิด

“เพราะอย่างนั้น หม่อมฉันถึงได้บอกให้รีบเสด็จไปหา เลดี้โฟลเยน...”

แต่ยังไม่ทันได้พูดจบประโยค แม็กซ์ก็หายตัวไปเสียแล้ว

“เสด็จไปแล้วสินะ ช่างไฟแรงจริง ๆ”

ในขณะที่เธอกำลังจืปากอย่างไม่พอใจอยู่นั่นเอง

“มาตาม มีแขกมาหาค่ะ”

เสียงเคาะประตูทำให้เธอลุกขึ้นยืนด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

ได้เวลาทำงานแล้วสินะ

มันเป็นความรู้สึกที่คล้ายกับเลือดในร่างกายกำลังเดือดพล่าน และสูบฉีดขึ้นไปทีศีรษะ ถ้าหากมันเป็นความโกรธทั่ว ๆ ไป เขารู้จักวิธีการควบคุมมันเป็นอย่างดี

เพราะก่อนที่จะมีผลกำลังขนาดนี้ แม็กซ์เคยอ่อนแออย่างไม่น่าเชื่อมาก่อน จึงจำเป็นต้องหลอกหลวงสัตว์ป่าทั้งสองตัว อย่างพ่อและแม่เลี้ยงถึงจะมีชีวิตรอดอยู่ได้

แต่ทว่าความรู้สึกนั้นที่เขาเคยควบคุมได้มาโดยตลอด กลับอยู่เหนือความควบคุมด้วยสาเหตุเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น

จะไปเจอกับหมอนั้นอีกเนี่ยนะ?